25/04/2022

Μητροπολίτης Δημητριάδος: «Ανάσταση: Η δικαίωση της ζωής»

/ Γνώμες

Ανάσταση: Η δικαίωση της ζωής

Τού Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ιγνατίου

«Όλοι έχουμε μέσα μας μία άλλη ζωή η οποία ενοχλεί, απαιτεί, παραπονιέται, δεν έζησε».

Σε αυτά τα λόγια της κορυφαίας Ελληνίδας ποιήτριας Κικής Δημουλά αποκαλύπτεται το περιεχόμενο και η σκοπιμότητα της Ανάστασης του Χριστού.

Ο άνθρωπος είναι το μόνο από τα έμβια όντα το οποίο βιώνει βαθιά και συνταρακτικά μια νοσταλγία. Ως πρόσωπα και ως κοινωνία αισθανόμαστε διαρκώς να μας ελκύει μία άλλη ποιότητα ζωής, μία έξοδος από μία παγίδα, που ετοιμάστηκε πριν από μας για μας και της οποίας τα δεσμά διαπιστώνουμε με

τρόπο τραγικό πως ενισχύουμε εμείς οι ίδιοι με τα πάθη μας και τις αδυναμίες μας. Από το σπήλαιο του Πλάτωνα μέχρι τον Άδη του Ορφέα, το ίδιο πάντα μοτίβο: Διψάμε την έξοδο προς το φως της αλήθειας και της ολοκλήρωσης της ύπαρξης και των σχέσεων μας, οι δυνάμεις μας όμως δεν επαρκούν.

Ο Άδης είναι οικείος στον άνθρωπο διαχρονικά, όχι βεβαίως διότι κάποιος επέστρεψε και τον περιέγραψε, αλλά διότι εκφράζει την τραγικότητα και τα αδιέξοδα της ανθρώπινης ύπαρξης όσο αυτή είναι ακόμη εν ζωή. Ο Άδης δεν είναι χώρος αλλά κατάσταση συσκότισης της αλήθειας, άγνοιας των αιτίων για όσα συμβαίνουν (του «Λόγου» των αρχαίων Ελλήνων) και οδύνης για μία χαμένη ζωή που δεν βιώθηκε. Κυρίως όμως είναι μία κατάσταση εξουθένωσης, παραίτησης και απόλυτης απελπισίας, όπως αναφέρει και η επιγραφή στην είσοδο της Κόλασης του Δάντη:

«Όποιος εδώ εισέρχεται, κάθε ελπίδα ας αφήσει».

Η εικόνα της Αναστάσεως στην ορθόδοξη παράδοσή μας δεν παρουσιάζει μία ανάβαση του Χριστού από τα γήινα στα επουράνια, αλλά μία κάθοδο από τα επίγεια στα ερεβώδη σκότη της ανθρώπινης εξαθλίωσης. Εκεί κείτονται ανθρώπινες υπάρξεις με πληγές που δεν γιατρεύονται … εξ αποστάσεως, αλλά με την συμπόνια και τη συμπόρευση μέχρι το έσχατο σημείο της οδύνης. Ο Χριστός είναι ισχυρότερος από την οδύνη και τον θάνατο, έχοντας όμως εδραιώσει την ισχύ Του ως Πάσχων και Συμπάσχων στο όνομα της αγάπης. Πηγή της υπεροχής Του απέναντι στον θάνατο είναι η θυσιαστική Του αγάπη. Γι΄ αυτό και το σώμα του Εσταυρωμένου Θεανθρώπου απεγκλωβίζεται από τον επιθανάτιο ρόγχο του εγωκεντρισμού και της έπαρσης που στιγμάτισαν τον αυτοθεωμένο πτωτικό άνθρωπο και γίνεται οδός προς μία σχέση με την Πατρική πηγή της αέναης ζωής.

Η Ανάσταση αποτελεί ιστορικό γεγονός, η επίγνωση της ισχύος και της προέκτασής της όμως στον χρόνο είναι απόλυτα συνυφασμένη με την επίγνωση του καθημερινού Άδη που απειλεί διαρκώς ψυχές και κοινωνίες ολόκληρες. Πολλοί πιστεύουν πως οι δυτικές κοινωνίες βαδίζουν σε μια σταδιακή αποχριστιανοποίηση. Το γεγονός αυτό, αληθινό ως ένα σημείο, δεν είναι κάτι το μεμονωμένο, αλλά σύμπτωμα. Η βαθύτερη αιτία του είναι πως ο δυτικός πολιτισμός υιοθέτησε πλήρως την ψευδαίσθηση της αυτάρκειας και της παντοδυναμίας. Ο δυτικός άνθρωπος πίστεψε πως η κρυφή και παραπονεμένη ζωή που δε σταματά να μας ενοχλεί, δικαιώθηκε μέσα από τον καταναλωτισμό και την ατομική κατοχύρωση.

Παρ΄ όλα αυτά, ο θάνατος, αργά ή γρήγορα, δείχνει το πραγματικό του πρόσωπο. Διεισδύει στις πόλεις και γεμίζει τους δρόμους τους με άψυχα κορμιά. Διεισδύει

στις γειτονιές τους και τα γεμίζει εξαθλιωμένους αστέγους και κακοποιημένα παιδιά. Διεισδύει στα σπίτια και τα γεμίζει μοναξιά και φρίκη. Διεισδύει στις ψυχές και τις αποσυνθέτει. Διεισδύει ακόμη και στις εκκλησιαστικές κοινότητες και τις απομειώνει με την φιλαρχία, την φιλοχρηματία και την υποκρισία. Ο Άδης είναι πλέον εμφανής και φοβερός. Δεν τηρεί πλέον, ούτε τα προσχήματα. Καγχάζει με την κατάρρευση των ψευδαισθήσεών μας. Όσο όμως είναι εμφανής, τόσο, χωρίς να το θέλει, εξευτελίζει τα νεκρά είδωλα και αποκαλύπτει το μεγαλείο του Αναστάντος και Ζώντος Θεανθρώπου. Όσο ο Άδης επιδιώκει να μας παγιδεύσει στο βασίλειό του, τόσο η παραπονεμένη και αδικαίωτη ζωή απλώνει το χέρι προς την αναστάσιμη αστραπή της Θεότητος και την ακολουθεί προς το φως. Η πίστη στην Ανάσταση του Χριστού ίσως να φαίνεται σε πολλούς δύσκολη. Πιο δύσκολη όμως είναι η απελπισία από τις υποσχέσεις και τις φρούδες ελπίδες αυτού του κόσμου, που του επιτρέψαμε να ναρκώνει την ψυχή μας και να μας προσφέρει το μάταιο και το φθαρτό ως ουσιώδες και ακλόνητο.

Ζούμε σε εποχές σκότους, αλλά και ευκαιρίας για επίγνωση της χρεωκοπίας των απατηλών οραματισμών μας. Η αδικαίωτη ζωή κραυγάζει. Αν αποφασίσουμε να την ακούσουμε, το φετινό Πάσχα θα γίνει το προσωπικό μας πέρασμα από την απάτη του κόσμου στην αλήθεια του κενού μνημείου. Εκεί, που ο θάνατος, ο φόβος και η απελπισία πέθαναν μια για πάντα.